

глибинна інформація про тури по країні та послуги, які надаються, готелі, санаторії тощо.

Інвестування галузі туризму передбачає сукупність умов, ресурсів і заходів, необхідних для здійснення інвестиційного процесу. Значна увага звертається саме на залучення іноземного капіталу.

Підсумовуючи все вищезазначене, можна стверджувати, що успішність функціонування національної туристичної галузі залежить, в основному, від ефективної системи управління та координації всіх компонентів туристичної привабливості: від туристичних ресурсів та інфраструктури до залучення інвестицій в їх розвиток та якісне обслуговування. Все це вимагає пошуку шляхів не лише покращення стану окремих складових туристичної привабливості, але й визначає необхідність комплексного пошуку заходів її підвищення та максимальної кооперації і координації всіх суб'єктів туристичного господарства.

Література

1. Любіцева О. О. Туристичні ресурси України: Навч. посіб. / О. О. Любіцева, Є. В. Панкова, В. І. Стафійчук. — Київ: Альтерпрес, 2007. — 369 с.
2. Офіційний сайт Всесвітньої туристичної організації [Електронний ресурс] — Режим доступу: www.unwto.org.
3. Офіційний сайт Державного комітету статистики України [Електронний ресурс]. — Режим доступу: www.ukrstat.gov.ua.
4. Закон України «Про туризм» від 18.11.2003 № 1282-IV [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua>.
5. Постанова Верховної Ради України «Про комітети Верховної Ради України» 25.12.2012 № 11-VII [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua>.
6. Офіційний сайт Комітету з питань сім'ї, молодіжної політики, спорту та туризму [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://komsport.rada.gov.ua>.

Косенко М. А.,

*студент 4 курсу Інституту прокуратури та слідства,
Національний університет «Одеська юридична академія»*

СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНІ ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ СІЛЬСЬКИХ ТЕРИТОРІЙ

Можна виділити декілька головних проблем розвитку сільських територій, що потребують негайного вирішення: це деіндустриалізація сільського господарства, житлові умови, державна

підтримка села, соціальні проблеми, оплата праці та бідність та, як наслідок, демографічні проблеми.

Формування соціально-економічних умов розвитку села разом з організаційно-технологічними особливостями аграрного виробництва, у якому основним засобом виступає земля, а предметом праці слугує сукупність сільськогосподарських культур і видів продуктивних тварин, створюють специфічний спосіб життя сільського населення держави, що знаходиться в основі організації аграрного виробництва як сектору народногосподарського комплексу.

Аграрний сектор, який охоплює сільське господарство та харчову й переробну промисловість, забезпечує продовольчу безпеку й продовольчу незалежність країни, близько 60 % фонду споживання всього населення. Цей сектор економіки посідає друге місце у товарній структурі експортних поставок. Сільська мережа розташована по всій території держави, де постійно проживає понад третини загальної кількості населення країни. Отже, українське село — це понад 28 тисяч населених пунктів. Працездатна чисельність сільських жителів налічує 8,3 млн. осіб. З них працююча категорія працездатного населення у сільському господарстві дорівнює 3,8 млн. осіб, тобто 45 %. Із числа зайнятих 40 % працювало за межами свого населеного пункту, а 71 % — у містах і селищах міського типу. Таким чином, безпосередньо у сільськогосподарському виробництві України зайнято не більше 2,3 млн. жителів села працездатного віку. Разом з тим необхідно підкреслити, що протягом останніх кількох років, кількість сільських жителів, які працюють за кордоном, збільшилась майже на 55 тис. осіб. Фактично ця цифра в декілька разів більша [1, С. 35-39].

Слід зазначити, що продовольча криза стала явищем резонансного характеру в планетарному розвитку суспільного буття, скоріше — системного посилення жорстокості різноманітних умов, тісно пов'язаних з процесом відтворення продовольчих ресурсів для забезпечення наростаючої світової чисельності населення. Ситуація, що склалася в світі з продовольством, безпосередньо стосується і України. З одного боку, продовольча криза не обминула і нашу державу, а з іншого — в Україні є реальні можливості для збільшення виробництва й експорту, зокрема зерна. Урожай зернових щорічно становить в середньому 34 — 40 млн. тонн. За оцінкою

міжнародних фінансових організацій, при умові вкладення відповідних інвестицій у перспективі можна довести урожай зернових культур до 70 млн. тонн і стати важливим постачальником продовольства на світовий ринок.

Сьогодні у виробничій сфері України спостерігається досить стрімка тенденція до деіндустріалізації сільського господарства. Основний капітал в галузі зменшився в 1,7 рази. Частка інвестицій в сільське господарство в народногосподарському комплексі скоротилася з 24 до 6 %. Різко знизився демографічно-відтворювальний процес на селі, активізувалась міграція сільської молоді за кордон, що нині набуло визначального впливу на деградацію українського села. До тенденції сільської бідності слід віднести такі. По-перше, сільське населення має значно нижчі темпи (відставання становить 30-60 %) зростання заробітної плати і відповідне формування доходів сільського домогосподарства. По-друге, перехід частини населення працездатного віку в число безробітних (рівень безробіття в регіоні, зокрема серед сільського населення віком від 35 до 55 років, становить понад 8 %), матеріальна допомога на випадок безробіття яких майже в два рази нижча, ніж для міського безробітного населення. По-третє, сільське населення регіонів має більші бар'єри в доступі до системи соціальних пільг і виплат, комунального обслуговування. Цей факт посилює сільську бідність та негативно позначається на розвитку демографічного й трудового потенціалу регіону [2, С. 41-43].

Отже, нинішній соціально-економічний стан українського села, аграрного сектору економіки перебуває в критичній фазі, яка тягне за собою дестабілізацію всього народногосподарського комплексу країни. Сучасний стан українського села, його соціально-економічної інфраструктури, культурно-побутові умови населення, рівень оплати праці є незадовільними [3, С.86-89]. Вирішення цих неможливо без всебічної допомоги від держави і потребує значних інвестицій, переходу на якісно новий рівень розвитку економіки аграрного сектору на основі передових технологій. Держава має виробити цілісну саморегульовану систему для вирішення економічних, соціальних проблем та забезпечити продовольством належної якості населення, стати провідним експортером сільгосппродукції.

Література

1. Збарський В. К., Горьовий В. П. Демографічні проблеми в Україні та шляхи їх розв'язання / В. К. Збарський, В. П. Горьовий // Економіка АПК. — 2009. — № 11. — С. 35-39.
2. Іванюта В. Ф. Методологічні підходи до оцінки та подолання бідності сільського населення / В. Ф. Івалюта // Економіка АПК. — 2008. — № 6. — С. 41-43.
3. Рябоконь В. П. Основні напрями соціально—економічної перебудови та розвитку українського села / В. П. Рябоконь // Економіка АПК. — 2008. — № 6. — С. 86-89.

Крижанівська А. О.,

*студентка 5 курсу судово-адміністративного факультету,
Національний університет «Одеська юридична академія»*

СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНІ НАСЛІДКИ ПІДПИСАННЯ УГОДИ ПРО АСОЦІАЦІЮ УКРАЇНА — ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СОЮЗ

Переговорний процес щодо Угоди про асоціацію Україна — ЄС (далі — УА) був розпочатий 5 березня 2007 р. і тривав майже п'ять років. Назва угоди була попередньо узгоджена міністрами закордонних справ Європейського Союзу 22 липня 2008 р. у Брюсселі на засіданні Ради ЄС. Про завершення переговорів договірні сторони оголосили під час саміту Україна — ЄС, що відбувся в Києві 19 грудня 2011 р. Підписання даної Угоди планується на листопад 2013 р.

Для нашої держави підписання Угоди про асоціацію (УА) матиме цілу низку наслідків як фінансового, так і інституційного характеру. Ключовий компонент Угоди про Асоціацію — це наближення законодавства та адміністративних процедур України до відповідних норм та процедур ЄС. Це завдання покладено на сектор державного управління, і його реалізація визначатиме вплив та довгострокові наслідки УА для країни у цілому. Угода містить перелік з понад 350 директив та інших нормативних актів ЄС, з якими має бути поступово гармонізоване законодавство України.

Основний текст Угоди містить понад 900 сторінок, 80 % яких займає торгівельним питанням стосовно зони вільної торгівлі між Україною та ЄС. Дана зона має бути створена не пізніше, ніж через